

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 129

Femte Session.

78de Møde.

Torsdagen den 2den Marts.

(Fortsf.)

B. Christensen (forts.): Endelig maa jeg tilstaae, at jeg efter den hele Stilling, Ministeriet har indtaget, efter de Forhold, hvori vi derved væsentligen ved Ministeriets hele Holdning fra først til sidst i denne Sag ere komne, — at jeg for min Deel ikke kunde falde paa — og det skulde undre mig, om Nogen i dette Thing vilde falde paa — selv at stille det Vædringsforslag, som den ærede Minister tydede hen til, det nemlig, som blev tilbagetaget af Ordføreren i det andet Thing. Jeg ønskede at vide, om den ærede Minister vil paa Ministeriets Vegne stille dette Forslag, og om han vil ledsage det med en bestemt Erklæring med Hensyn til det andet af Ministeriet omvistede Punct, som han berørte. Jeg for min Deel vil, saaledes som Sagen nu staaer ifølge Ministeriets eget Forhold, ganske sikkert stemme for det os fra det andet Thing tilsendte Forslag, saaledes som det nu foreligger.

Formanden: Jeg maatte maaffee gjøre opmærksom paa, at det er ønskeligt, at man søger saa lidt, som muligt at inddrage det andet Things Forhandling under denne Discussion. Jeg indrømmer meget gjerne, at, hvad der tjener til at oplyse Sagens historiske Gang, navnlig ogsaa i det andet Thing, vistnok maa kunne fremføres, og at det maaffee endogsaa maa ansees nødvendigt at fremdrage det; men for den fremtidige Discussion's Skyld maa jeg dog bede, at der skielnes imellem, hvad der kan ansees for en Kritik eller en Undersøgelse af de der stedfundne Forhandling, og hvad der kan siges at være no-

get Factisk og Historisk, som man vil søge at oplyse.

B. Christensen: Jeg vil blot henstille til den ærede Formand, at jeg tør for mode, at ogsaa han vil mindes, at den høit agtede Ministers Udtalelse og særlige Hensyn til hvad der er foregaaet i det andet Thing indeholder ikke blot en Opfordring, men, som jeg troer, en Nødvendighed til at gaae ind derpaa.

Formanden: Jeg troer ikke, at jeg har givet nogen Anledning til at antage, at, hvad jeg yttrede, mere havde Hensyn til den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger, end til hvad der i det Hele i Sagen er anbragt idag, og at altsaa min Ditring ikke ligesaavel skulde angaae, hvad der af den ærede Premierminister er anført, som hvad der er yttret af den ærede Rigsdagsmand.

Premierministeren: Hvad den af den ærede Formand gjorde Bemærkning angaaer, skal jeg tillade mig at yttre, at jeg efter denne Sags hele Væffenhed ikke finder det muligt at indlade mig paa samme, uden at gaae tilbage til hvad der er passeret i Folkethinget. Der er fra min Side ikke udtalt det Allermindste, som kunde være anstødeligt for dette Thing. Det er blot en historisk Belysning, jeg har givet, som jeg troede at være tjenlig til at forberede Modtagelsen af denne Sag.

Det forholder sig vistnok, som den ærede Rigsdagsmand selv syntes at formode, at han ikke retteligen har hørt eller opfattet mit Foredrag. Han tillægger mig nemlig i to Henseender Noget, som viser, at han aldeles ikke har opfattet min Mening. Han troer, at jeg har udtalt, at Regjeringens Forslag til § 5 vilde have faaet Stemningen for sig, hvis ikke Folkethingets Ordfører havde taget